

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

MINU MOODI JÕULUD

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
My Kind of Christmas
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2012 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12422122
ISBN 978-9949-82-998-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Lahkuse ja ilu kehastusele,
meditsiinidoktor Goesel Ansonile,
kes muudab väga paljude elu.
Tänutunde ja sügava kiindumusega.*

ESIMENE PEATÜKK

„Ma arvan, et Angiele kuluks ära väike puhkus Neitsijõel,“ nentis Sam Sheridan ja vaatas tema koju tänupühaõhtusöögile kogunenud perele otsa. Angie naeratas vanaisale tänulikult ja tundis kergendust, et keegi on viimaks tema poolt. „Ta on pidanud kõvasti läbi elama,“ jätkas Sam, „ja minu arvates võib meditsiinkool oodata, kuni ta asjades selgusele jõuab. Veidi puhkust ja lõõgastust ning võimalus sugulasi külastada – see kõik mõjub talle imeliselt.“

„Noh, kui keegi üldse teab, mis Angiele hästi mõjub, siis olen see mina,“ vastas Donna rangelt ja kostitas oma isa terava pilguga. „Külaskäik Jacki, Meli ja Brie juurde kõlab muidugi hästi, aga emana olen Angiet sünnist saadik toetanud. Puhkus peaks olema viimane asi, millest ta praegu mõtleb. Õnnetus...“ Ta kõhkles viivu ja heitis tütrele põgusa pilgu. „Noh, olgem ausad, Angie. See õnnetus on sind kõvasti... mõjutanud. Sa ei pea milleski „selgusele jõudma“. Pead võimalikult kiiresti õpinguid jätkama. Keskendu sellele. Nii nagu varem.“

Varem. Angiele tundus, et edaspidi jagatakse kogu tema elu õnnetuse-eelseks ja õnnetusejärgseks perioodiks. Ehkki ta ei mäletanud autoõnnetusest palju, oli tal siiski mõni eredam mälu. Ta mäletas, et oli tol külmal ja vihmasel märtsikuu õhtul peaaegu

surma saanud, verisena kiirabihaiglas lamanud ja ammu surnud vanaema oli üritanud teda teispoolsusse aidata. Seda pisiasja polnud Angie ühelegi pereliikmele maininud. Milleks vaeva näha? Osa neist pidas teda niigi poolearuliseks.

Õnnetuse toimumise päeval oli Angie viibinud kaasreisijana sõbra autos. Teiselt poolt vastu tulnud auto oli kaotanud juhitavuse, kaldunud üle maantee keskjoone ja sõitnud kahele vastutulevale autole otsa. Kaasa arvatud sellele, kus istus Angie. Õnnetuse võis põhjustada lõhkenud rehvi või juhi katse järgmise autoga kokkupõrget vältida, kuid ühtki selget põhjust ei leitud. Mängus polnud alkoholi ega uimasteid. See oli tõepoolest õnnetusjuhtum.

Teise auto juht oli hukkunud, kõik ülejäänud said viga ja Angie kõige raskemalt. Ta oli saanud paar rasket luumurdu, mida oli tulnud kirurgilisel teel kokku lappida. Ta oli kaotanud põrna, kops oli sisse vajunud ja vasakusse reieluusse oli paigaldatud titaanvarras. Ent kõige raskem oli peatrauma. Tema kuklal oli tohutu haav ja ehkki lahtist koljumurdu polnud, hakkas aju tursuma ning neurokirurg oli sunnitud turse alandamiseks šundi paigaldama. Pärast operatsiooni oli Angie kolm päeva koomas viibinud ning pidanud läbi anesteesia- ja valuvaigistite järgse udu end elule tagasi võitlema. Sõbrad, sugulased ja meditsiinitöötajad olid nädalate viisi nuputanud, kas säravale ja tarmukale noorele arstitudengile tekib õnnetuse tagajärjel vaimupuue.

Ei tekkinud.

Ent nagu sageli ette tuleb, muutis see kogemus Angiet igaveseks. Ja need muutused olid põhjustanud Angie vastasseisu ülikooli professorist emaga, kes tahtis, et tütar esimesel võimalusel meditsiini-kooli naaseks. Täna-seks oli Angie õnnetusest täielikult taastunud ja võinuks septembris jälle kooli minna, kuid ta oli otsustanud seda mitte teha.

„Noh, võib-olla ongi mõistlik koolis väike paus teha,“ sõnas isa Bob ettevaatlikult Donnale, kui ülejäänud pere rõõmsalt magus-toidu söömist alustas ja nemad kolmekesi olid läinud kööki nõusid pesema. Angie pööritas silmi. Ta teadis, et isa jääb erapooletuks, vältimaks emaga vaidlusesse laskumist.

Ent Donna arvamus ei olnud nii tagasihoidlik. „See on täiesti vastuvõetamatu, Angie,“ ütles ta jäigalt. „Oled õpingutega nii kaugel jõudmiseks kõvasti pingutanud ja meie oleme panustanud liiga palju, et lasta sul kõike tujude ajel raisku lasta.“

Angie kohkus ja sai järsku maruvihaseks. Muretsemine oli üks asi, aga see? Tal oli kõrini sellest, et vanemad, peamiselt ema, tema eest sääraseid asju otsustasid. „Võib-olla ma ei tahagi meditsiinkoolis jätkata! Võib-olla tahan elu lõpuni hoopis makrameetehnikas lillepotiümbriseid valmistada! Või ürte kasvatada! Või pöidlaküüdiga läbi Euroopa sõita! Ma ei tea praegu, mida tahan teha, aga oma järgmise sammu otsustan ise!“

„Ära räägi rumalusi!“ manitses Donna tõrjuvalt, nagu tal oli kombeks. „Sa ei ole praegu sina ise. On selge, et õnnetus mõjutas sinu isiksust rohkem, kui sa arugi saad, Angie. Kooli naastes muutud jälle endiseks.“

Isiksuse muutumine? Angie polnud sellega päri, kui välja arvata tõik, et ta oli muutunud üllatavalt kangekaelseks. „Tegelikult tundub, et olen oma isiksuse leidnud. Ja tead mis, ema! Enda arvates olen märkimisväärselt sinu moodi.“

Kui üldse, siis oli õnnetus toonud taipamise, et elu võib olla ettearvamatu ja habras. Ühel hetkel kihutad mööda kiirteed ja laulad raadioga kaasa, järgmisel hetkel näed oma keha ülevalt, oled tunnistajaks sellele, kuidas meditsiinitöötajad üritavad meeletult su elu päästa, ja näed valgusvihus oma surnud vanaema.

Kui Angie taipas, et oli pääsenud üle noatera, muutusid kõik päevad tema jaoks kirkamaks, kopsudesse tõmmatav õhk armsamaks ja südamelöögid kergemaks – hoolimata juhtunu üüratust tähtsusest. Teda haaras tänutunne ja ta muutus mõtlikuks, omistades igale väiksemalegi elu pisiasjale üüratut tähtsust. Asjad, millesse ta oli varem suhtunud endastmõistetavalt, muutusid olulisemaks. Ta polnud nõus enam ühtki pisiasja kahe silma vahele jätma, vaid võttis aega, et lobiseda pikalt toidupoe pakkimispoistega, nurgapoe lillekaupmehega, raamatukoguhoidjatega, raamatumüüjatega ja koolivalvuritega. Lühidalt öeldes, Angie elu oli muutunud ja ta nautis sellest iga minutit.

Kui ta meenutas varasemat aega, haaras teda kahetsus, iseäranis sellepärast, et ta oli pühendanud nii palju aega õppimisele, et polnud eriti sõpru leidnud. Tal oli palju kaasõpilasi, ent kõigest mõni üksik sõber. Ta oli heade hinnete nimel jätnud minemata liigagi paljudele pidudele ja tantsuõhtutele. Jumala eest, ta oli juba kahekümne kolme aastane ja tal oli olnud kõigest kaks kallimat! Kui hästi järele mõelda, olid mõlemad üpris oskamatud. Kas raamatud olid elu mõte? Kas arenenud täiskasvanud ei osanud mängida? Samal ajal, kui Angie vähesed sõbratarid käisid kohtingutel, reisisid, avastasid, kihlusid, millega tegeles tema? Valmistas emale uhkust.

Kui võimalik, kavatses ta selle vea parandada. „Ema, ma armastan sind, aga olen otsuse langetanud. Meditsiinkool võib oodata. Mina lähen Neitsijõe.“

Angela LaCroix sõitis Jacki baari ette päev pärast tänupüha ja parkis auto tädi Brie sõiduki kõrvale. Ta tuututas paar korda, hüppas autost välja, silkas trepist üles ja sisenes baari. Seal nad olidki teda ootamas: Jack, Mel ja Brie. Angie naeratas nii laialt, et nägu ähvardas lõhki rebeneda.

„Jõudsidki kohale,“ lausus Jack. Ta tõttas ümber baarileti ja kahmas tulija sülle. Seejärel pani ta Angie maha ja ütles: „Arvasin, et oled Sacramentos vangis, kinni seotud ja tropp suus.“

„Mind ei takistatud füüsiliselt,“ naeris Angie. „Aga mu ema ei räägi enam teiega.“

„Milline kergendus,“ kohmas Jack. „Sel juhul ta ei helistagi viis korda päevas.“

„Tule siia, kiisupoeg!“ ütles Brie ja nügis Jacki kõrvale, et Angiet kallistada. Järgmisena hüppas Mel pukilt maha ja ühines kallistusega. „Nii tore, et sa tulid,“ rõõmustas Brie. „Küll su ema ükskord lepib.“

„Pole lootustki,“ arvas Jack. „Ma ei tea kedagi teist, kes suudaks vimma pidada nii pikalt kui Donna.“

„Loodetavasti pole kogu suguvõsa minu pärast tülis,“ avaldas Angie lootust.

Jack naasis leti taha. „Sheridanid,“ mühatas ta. „Me hoiame ras- ketel aegadel kokku, kuid oleme sageli eriarvamusel. Igal juhul oled siin alati teretunud. Minu majas on sulle alati koht olemas.“

„Ja minu majas,“ lisas Brie.

Angie hammustas alahuulde. „Hea küll, lugu on järgmine. Olen teile tänulik, tõepoolest, ja kavatsen teiega ohtralt aega veeta, kuid mõtlesin ja lootsin, et lubate mul oma väikest metsamaja kasutada.“ Ta tõmbas hinge. „Vajan veidi hingamisruumi. Tõepoolest.“

Ümberringi võttis maad vaikus. „Kas tõesti?“ küsis Jack vii- maks.

Angie tõmbas endale puki, mispeale kaks tädi istusid tema külgedele. „Tõesti. Hingamisruumi... ja mul poleks midagi ka õlle vastu. Ühtlasi võtaksin midagi söödavat kaasa. Mul on pikk sõit selja- taga.“

Jack serveeris talle üliaeglaselt õlut. „Seal ei ole televiisorit,“ tea- tas ta.

„Tore. Aga internetiühendus on, eks?“

„See on aeglane, Ange,“ märkis Mel. „Mitte nii aeglane kui sisse- helistamisega internet, kuid ikkagi kehvapoolne. Meie külalismaja internetiühendus on märksa...“

„Minu arvates on see suurepärane mõte,“ naeratas Brie Angiele. „Tee proovi. Kui metsamajas osutub liiga vaikseks, on minul külalis- tuba ja Melil külalismaja.“

„Aitäh, Brie.“

„Tead, kellelgi, kes põgeneb kodust, võiks olla vähemalt võima- lik majutust valida,“ lisas Brie.

„Ma ei põgene tegelikult... Või noh, vist ikka põgenen. Tänan teid kõiki! Olen tõepoolest tänulik.“

Mel naeris. „Sinu idee ei ole väga originaalne. Mina ja Brie sat- tusime siia samuti kusagilt põgenedes. Kutsun nüüd Jutlustaja ja Paige'i. Nad kibelevad sinuga kohtuma. Ja siis helistan su vanema- tele, andmaks teada, et jõudsid turvaliselt kohale.“

„Ega sul sõidu ajal probleeme esinenud?“ uuris Jack.

„Mulle meeldib sõita, aga isa nõudis, et vahetaksime omavahel autosid. Mul on tema maastur ja temal minu väike Honda,“ selgitas Angie. „Aga ma ei pabistanud üldse. Võib-olla sellepärast, et ma ei mäleta õnnetusest midagi.“

Tegelikult ei tahtnud Angie juhtunut meenutada. Ta oli tulnud lõõgastuma ja põgenenud vanast elust, et alustada uut. Ta vahetas jututeemat ja küsis: „Kas kõigil oli meeldiv tänapüha?“

„Ma ei söö vist enam iialgi,“ arvas Brie. „Ja sinul?“

„Olime vanaisa juures ja meil oli tore, kui mitte arvestada draamat seoses sellega, et ma kuuks ajaks ära sõidan. Igal tädil, onul ja nõol paistab olevat oma arvamus sellest, kuidas ma elama peaksin.“

„Kujutan ette. Ja mida Sam ütles?“ küsis Brie oma isa kohta.

„Vanaisa arvates oli suurepärane mõte mõneks ajaks siia sõita ja ta tuletas meelde, et sinagi tegid sedasama, Brie.“

„Ja tead mis! Ta oli omal ajal väga toetav ja julgustav, ehkki muretses minu pärast vähemalt sama palju kui sinu vanemad sinu pärast. Ta arvas ära, et olin armunud. Sinu vanaisa on üpris moodne ja taibukas tüüp.“